

РЕШЕНИЕ

№ 207

гр. Кюстендил, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
                  Мария Ст. Танева

като разглежда докладваното от Росица Б. Савова Въззивно гражданско дело № 20221500500549 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 – 438 от Глава XXXIX ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 14799/20.09.2022 г. по описа на Частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ Елица Христова, с рег. №743 в регистъра на КЧСИ с район на действие – Окръжен съд – Кюстендил, подадена от К. К. Г. с ЕГН ***** и адрес: *****, срещу Разпореждане от 02.09.2022 г., постановено по изпълнително дело /ИД/ №202274330400726, с което органът по принудително изпълнение е отказал да прекрати производството поради сочено погасяване на вземането по давност и е оставил без уважение искането на длъжника за невъзлагането на разноски, сторени от вискателя, за заплатено юрисконсултско възнаграждение.

Жалбоподателят – длъжник оспорва правилността на обжалваното разпореждане. Сочи, че доколкото процесуалните действия на вискателя не са извършени чрез юрисконсулт, а правоспособен юрист, както и при липсата на доказателства за реалното им извършване, не следва да се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение. Оспрова се законосъобразността на наложения заповест за арест на банкова сметка и насрочен опис на движими вещи на длъжника. Жалбоподателят релюира и възражение за неправилно образуване на изпълнителното производство спрямо него като длъжник, тъй като към момента на издаване на изпълнителния титул същият не е бил пълнолетен и дължимата сума следвало да бъде събрана от законния му представител. Навеждат се и доводи за погасяване на вземането по давност.

Поддържа се искане за отмяна на обжалваното разпореждане и прекратяване на образуваното изпълнително производство.

С приложена към въззивната жалба молба се иска присъждане на разноските за заплатена по сметка на ОС Кюстендил държавна такса и събраните от ЧСИ такси за администриране на въззивната жалба.

До вискателя Национална агенция по приходите – Централно управление е изпратен препис от жалбата, като в законоустановения тридневен срок по чл.436, ал.3 ГПК, е постъпило писмено възражение, в което пространно са изложени съображения за неоснователност на въззивната жалба.

ЧСИ Христова е депозирала писмени мотиви по реда на чл.436, ал.3, изр.2 ГПК във връзка с обжалваното изпълнително действие, в които излага становище за неоснователност на жалбата.

Кюстендилският окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК, намира за установено следното:

При служебна проверка за допустимост на жалбата настоящият съдебен състав намира същата за допустима в частта, в която се оспорва отказа на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство и да премахне от начислените разноски сумата от 230 лева за юрисконсултско възнаграждение на вискателя. В тези части жалбата е подадена срещу подлежащо на обжалване действие на съдебен изпълнител /чл. 435, ал. 2, т. 6 и т. 7 от ГПК/, от страна по делото, която има интерес от обжалването и е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК. Съдът съобрази и задължителните разяснения, дадени в т. 2 от Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017г. на ВКС по тълкувателно дело № 3/2015г., ОСГТК, съгласно които на обжалване по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размерът на задължението на длъжника за разноските по изпълнението.

При служебната проверка за редовност на жалбата се установява, че същата отговаря на изискванията на чл. 436, ал. 4 от ГПК, във връзка с чл. 260, т. 1, 2, 4 и 7 и чл. 261 от ГПК.

Жалбата, в частта, в която се оспорва образуването на изпълнителното производство срещу ненадлежен субект, както и оспорването на наложения заповест на банкова сметка и насрочен опис на движими вещи на длъжника, е процесуално недопустима. Съображения:

В принципен план по действащия граждански процесуален закон нормативният регламент, уреждащ защитата срещу процесуална незаконосъобразност на действията на съдебния изпълнител, се характеризира с изчерпателно изброяване на актовете, подлежащи на съдебен контрол, а също така и с лимитативно посочване на основанията, въз основа на които може да се извърши съдебната проверка. В тази връзка релевантни са разпоредбите на чл. 435, чл. 462 и чл. 521, ал. 3 ГПК.

Разпоредбата на чл.435, ал.2 ГПК изчерпателно изброява действията на съдебния изпълнител, който могат да бъдат обект на съдебен контрол при сезирането му от страна на

длъжника. Тези действия са: 1. постановлението за глоба; 2. насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестируемо; 3. отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението; 4. отказът на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на чл. 468, ал. 4 и чл. 485 ГПК; 5. определянето на трето лице за pazач, ако не са спазени изискванията на чл. 470 ГПК, както и в случаите по чл. 486, ал. 2 ГПК; 6. отказът на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение; 7. разноските по изпълнението. Предвидено е и, че длъжникът може да обжалва постановлението за възлагане поради това, че наддаването при публичната продажба не е извършено надлежно или имуществото не е възложено по най-високата предложена цена.

В случая се атакува налагане на заповест за арест на банкова сметка и насрочване на опис на движими вещи на длъжника, които действия не са посочени в чл. 435, ал. 2, т. 1-7 от ГПК, а и не се съдържат оплаквания изпълнението да е насочено срещу несеквестируемо имущество на длъжника, в който случай жалбата би била относима към визираната в чл. 435, ал. 2, т. 2 от ГПК хипотеза. В този смисъл са и задължителните указания на ВКС, дадени в т. 1 на Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК, съгласно което отделно обжалване на някои действия на съдебния изпълнител, сред които и тези по насрочване и провеждане на публична продажба е недопустимо, като съдът се произнася по жалби срещу тях, само доколкото посочените отделни изпълнителни действия са несъвместими с несеквестируемостта и в този смисъл я нарушават.

Касателно настоящия случай в подадената жалба доводи за нарушена несеквестируемост на длъжниковото имущество не са изложени, при което същата се явява процесуално недопустима в тази ѝ част и следва да бъде оставена без разглеждане.

По изложените доводи, депозираната жалба, в посочените части, не може да ангажира съдебна проверка, тъй като в тази процедура окръжният съд действа в качеството си на инстанция, контролираща само процесуалната законосъобразност на актовете на органа по принудителното изпълнение, при наличието на изчерпателно изброените в чл. 435, чл. 462 и чл. 521, ал. 3 ГПК хипотези.

Нещо повече, макар да се приеме допустимост на обжалването на сочените изпълнителни действия, жалбата е просрочена, доколкото видно от нормата на чл. 436, ал. 1 от ГПК срокът за обжалване на конкретно действие на съдебния изпълнител е двуседмичен и започва да тече от извършване на действието, ако страната е присъствала при извършването му или ако е била призована, а в останалите случаи – от деня на съобщението. Съобщаването за образуването изпълнително производство и за наложения заповест и насрочен опис на движими вещи е станало с връчването на поканата за доброволно изпълнение – на 25.08.2022 г., получена лично от длъжника, а жалбата е вхвърляна пред ЧСИ Христова на 20.09.2022 г., т.е. след законоустановения срок за обжалване.

Съдът дължи произнасяне по жалбата в частта, с която се оспорва отказът на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство и да премахне от

начислените разноси сумата от 230 лева за юрисконсултско възнаграждение на взыскателя.

Съгласно чл. 437, ал. 3 от ГПК, съдът разглежда жалбата въз основа на данните в изпълнителното дело и представените от страните доказателства. В тази връзка и след осъществената проверка съдът намира, че оспореният акт на съдебния изпълнител е валиден и допустим.

Изпълнително дело №202274330400726 по описа на ЧСИ Елица Христова е образувано по молба, подадена от взыскателя ЦУ на НАП срещу длъжника К. К. Г. въз основа на изпълнителен лист от 12.09.2017г. по НОХД №309/2017 г. по описа на РС Кюстендил за сумата от 150 лева, представляващи сторени разноси за предоставена правна помощ, дължими на Национално бюро за правна помощ гр. София.

В изпратената до длъжника ПДИ е отразено, че задължението е в общ размер на 1 768.17 лева, от които 150.00 лева – присъдени разноси, 89.02 лева разходи по ИД №202274330400726, 230 лева адвокатско възнаграждение, 177.30 лева такса по чл.26 от ТТРЗЧСИ и 1 121.85 лева – присъединени публични държавни вземания по чл.458 от ГПК.

С адресирана до органа по принудително изпълнение молба длъжникът е поискал прекратяване на изпълнителното производство, като е изложил доводи за погасяване на процесното вземане по дваност, недлъжимост на начисленото адвокатско възнаграждение, както и незаконосъобразност на наложения заповест за наемане на банкова сметка и насрочения опис на движими вещи на длъжника.

С обжалваното разпореждане ЧСИ Христова не е уважила молбата на длъжника, излагайки доводи, че не е в правомощията на съдебния изпълнител да се произнася по материалноправни въпроси, свързани с погасяване на вземането по давност; че съгласно ТР №6/2013г. на ВКС не е нужно представяне на доказателства за реално заплащане на сумата за юрисконсултско възнаграждение, а твърдението, че процесуалното представителство на взыскателя не е осъществено от юрисконсулт, не е подкрепено с доказателства. Изложено е също така, че към датата на образуване на изпълнителното производство длъжникът Красимир Г. е бил пълнолетен и като такъв носи имуществена отговорност.

При така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на обжалвания акт въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните.

Първият изведен с въззивната жалба спорен въпрос се свежда до това дали съдебният изпълнител може да прекрати действията по принудително изпълнение при констатирано

погасяване на вземането по дваност.

Доколкото жалбоподателят – длъжник в изпълнителното производство се позовава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, а именно настъпила погасителна давност на вземането, то процесуалният ред за защита в случая е чрез иск по чл.439 ГПК, където съдът ще изследва въпроса за дължимостта на вземането с оглед наведените възражения. В този смисъл, когато длъжникът се позовава на давност, предмет на предявения по реда на чл. 439 ГПК иск не е съществуването или несъществуването на вземането, а съществуването или несъществуването на правото на принудително изпълнение, въпреки евентуалните прекъсвания или спирания на давността. В хипотезата на висящ изпълнителен процес (в какъвто контекст се разглежда този въпрос), предявяването на отрицателен установителен иск от длъжника, че вземането на кредитора е погасено по давност, цели да установи липса (погасяване) на изпълняемото право, подлежащо на принудително изпълнение, поради настъпил след издаване на изпълнителното основание нов факт и като последица - прекратяване на изпълнителния процес (чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК). Липсата на изпълняемо право отнема материалноправната основа на принудителното изпълнение и е необходимо да се прави разлика от процесуалния преклузивен срок, водещ до перемпция на изпълнителното дело (в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК).

Съобразявайки изложеното, правилно съдебният изпълнител е отказал да прекрати образуваното пред него изпълнително производство, доколкото процесуалният ред за защита на длъжника в тази хипотеза не е чрез релевиране на възражение пред органа по принудително изпълнение за погасяване на вземането по давност, а чрез иск по чл.439 ГПК. Изложеното води до извод за неоснователност на въззивната жалба в тази ѝ част.

Вторият относим към производството въпрос е свързан с дължимостта на разноските за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на вискателя, начислени от съдебния изпълнител в тежест на длъжника.

Спорът се свежда до дължимостта на възнаграждение за процесуално представителство по реда на чл.78, ал.8 ГПК на лице с юридическо образование, което е упълномощено да представлява юридическо лице, извън случаите, когато това лице е назначено на длъжност юрисконсулт.

Съгласно чл.32, т.3 ГПК юридическите лица могат да осъществяват процесуалното си представителство по пълномощие чрез свой служител – лице, което е с тях в трудово или служебно правоотношение, при условие, че той има юридическо образование и правоспособност, независимо от характера на заеманата от него длъжност – „юрисконсулт“ или друга. Според чл.78, ал.8 ГПК в хипотеза за благоприятен за тях изход на спора, в полза на юридическите лица се присъждат като разноски възнаграждение за юрисконсулт, чийто размер се определя от съда. Изложеното обосновава извод, че за процесуално представителство по чл.32, т.3 ГПК е ирелевантно каква е заеманата от упълномощения служител длъжност, стига същият да има юридическо образование. Затова и при

положителен изход на спора за страна – юридическо лице, свързана с представителство от юрисконсулт, отговорност по чл.78, ал.8 ГПК за разносните, следва да намери приложение по аналогия на закона (чл.46, ал.2 ЗНА) и в случаите, когато представителството е осъществено не от юрисконсулт, а от друг служител с юридическо образование. В този смисъл е и постоянната практика на ВКС – Определение №163/05.03.2014 г. по т.д. 2638/2013 г. ВКС; Определение №218/08.04.2015 г. по ч.гр.д. №2510/2014 г. на ВКС; Определение №510/26.10.2017 г. по ч.гр.д.№2346/2017 г. на ВКС.

Съгласно чл.276 от ЗПП вр. чл.3, ал.7, т.8 от ЗНАП задължението към НБПП е частно държавно вземане и се събира от НАП. НАП е страна в изпълнителното производство във връзка със събирането на държавни вземания, като съгласно чл.12, ал.1 ЗНАП процесуалното представителство на агенцията пред съда се осъществява от изпълнителния директор или по негово пълномощие от юрисконсулти или други служители с юридическо образование и придобита юридическа правоспособност. В определение № 259 от 25.06.2012 г. на ВКС по гр.д. № 193/2012 г. ВКС, II г.о., е застъпено становището, че за да се приложи разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК не е необходимо да бъдат представени доказателства, че юрисконсултското възнаграждение е вече заплатено, тъй като претендиращата го страна заплаща на процесуалния си представител възнаграждение по трудов договор, а не по договор за поръчка. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика на ВКС. Изискването за доказване на разхода за адвокатско възнаграждение, дадено с ТР №6/2012 г. от 06.11.2013 г. на ВКС, не може да се тълкува разширително и за дължимото юрисконсултско възнаграждение. Изискването за доказването на разносните е неприложимо спрямо юрисконсултските възнаграждения, тъй като последните представляват разход на страната, който тя реализира в рамките на трудовото правоотношение със съответното лице – процесуален представител по делото. В този смисъл виж Определение №250 от 26.05.2016 г. по гр.д.№2021/2016 г. на ВКС.

Изложеното води до извод за неоснователност на въззивната жалба и в тази ѝ част.

Мотивиран от горното, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ въззивна жалба с вх. № 14799/20.09.2022 г. по описа на Частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ Елица Христова, с рег. №743 в регистъра на КЧСИ с район на действие – Окръжен съд – Кюстендил, подадена от К. К. Г. с ЕГН ***** и адрес: *****, срещу Разпореждане от 02.09.2022 г., постановено по изпълнително дело /ИД/ №202274330400726, в частта, с която се оспорва отказа на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство и да премахне от начислените разноси сумата от 230 лева за юрисконсултско възнаграждение на вискателя, като неоснователна.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба с вх. № 14799/20.09.2022 г. по

описа на Частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ Елица Христова, с рег. №743 в регистъра на КЧСИ с район на действие – Окръжен съд – Кюстендил, подадена от К. К. Г. с ЕГН ***** и адрес: *****, срещу Разпореждане от 02.09.2022 г., постановено по изпълнително дело /ИД/ №202274330400726, в частта, с която се оспорва образуването на изпълнителното производство срещу ненадлежен субект, както и оспорването на наложения заповест за изземване на банкова сметка и насрочен опис на движими вещи на длъжника, като процесуално недопустима.

Решението, в частта, имаща характера на определение, с която въззивната жалба се оставя без разглеждане, подлежи на обжалване пред САС в едноседмичен срок от съобщаването.

В останалата част решението е окончателно по аргумент от разпоредбата на чл. 437, ал. 4, изр. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____